

VEZÉRCIKK

Csernátony Zoltán

főszerkesztő

csz@med.unideb.hu

Környezetem megszólalt, hogy folyóiratunk vezércikkeiben mindig csak a nehézségeket hozom fel, és inkább lehangolom, mint biztatom az olvasóközönséget. Nem kellett nagyon mélyen magamba nézmem, hogy igazat adjak nekik. És tessék: most ismét itt ülök a számítógépem előtt, ujjaim a klaviatúrán pihennek, és kelepcebén érzem magam. Hogy szóljon az ember egyszerre igazat és biztatót a gyógyítás határterületén kutató-fejlesztő szakembereknek, amikor ilyen nehéz időkben élünk és még nem született meg az új közgazdasági világrend? De azért megpróbálom...

Igenis szükség van a fejlődésre, azonban lehet, hogy nem mindig a szofisztikált fejlesztések irányába kell haladni mindenáron. Ezt az utat akkor érdemes választanunk, ha a szofisztikált nem halad kéz a kézben a borsos árral. Egyebekben a célravezetőség és az elérhetőség megvalósítása a cél. Olyan termékeket vár a szakma, amelyek nem jelentenek technikai megtorpanást vagy *horribile dictu* visszafejlődést, és nem csak a legkiváltságosabbak részesülhetnek belőle. Azzal foglalkozzanak a legkiváltságosabb helyzetben dolgozó kutató-fejlesztők.

Az orvostudomány hihetetlen eredményeket tudott felmutatni az elmúlt évszázadban. Divat mostanában fenntartható *fejlődés*ről beszélni. Javaslom, most érzük be a fenntartható *fejlettséggel*.

Itt van tehát, kedves fejlesztő és feltaláló kollégák, az új pálya. Az árszint szem előtt tartásával és lehetőleg a gyógyítás költségeinek csökkentésével, de mindenekelőtt továbbra is a hatékonyság növelésével törődve fejlesszünk! A fenntartható fejlettség lehet, hogy most minőségmegtartó-árcsökkenő megoldásokkal oldható csak meg. Mi ez, ha nem igazi kihívás?!

EDITORIAL

Zoltán Csernátony
chief editor
csz@med.unideb.hu

It has been brought to my attention that in the past editorials of our journal I tend to bring up the difficulties and with this I depress rather than encourage our readers. I did not have to look deep into myself to realize they are right. Once again I'm sitting in front of my computer, my fingers resting on the keyboard, and I feel trapped. To tell the truth, how can I be encouraging and at the same time realistic to the people working on the boundaries of research and development professions, when we live in such a difficult time? But I'll try...

Yes there is a need for development, but they may not always have to go towards sophisticated development at all costs. This route should only be taken if sophisticated does not go hand-in-hand with a hefty price. Moreover, the purpose of accessibility is the goal. The profession requires products, which have no technical inactivity or horrible dictum regression, and not only the most privileged benefit from it. Those should be left to the most privileged working in research and development fields.

Health science was able to produce amazing results in the last century. It became a fashion these days to talk about sustainable *development*. I propose now to be satisfied with sustainable *improvement*.

So, my dear developer and inventor colleagues here we have the new path. To develop with the price level in mind, and possibly reducing the cost of treatment, but above all increasing the efficiency of a product! Sustainable development may now only be finding quality retaining, price-reducing solutions. What is this if not a challenge?

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Z. Csernátony'.